

КРАЛСТВО НА ПЕПЕЛТА

САРА ДЖ. МААС

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Kingdom of Ash*
Text copyright © 2018 by Sarah J. Maas
All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева
Редактор Ваня Петкова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2019
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2275-5

*На родителите ми, които ме
научиха да вярвам, че едно момиче
може да спаси света*

Принцът

Издирваше я от мига, в който му я бяха отнели.

Вречената му.

Едва си спомняше собственото си име. И то само защото тримата му спътници го наричаха с него, докато я търсеха сред бурни тъмни морета, из древни спящи гори, през брулени от вихри планини, потънали в сняг.

Спираше само колкото да подкрепи тялото си с храна и да даде на приятелите си няколко часа сън. Ако не бяха те, щеше да лети, да разпери криле и да се понесе надалеч.

Но щяха да са му нужни мечовете и магията им, уменията и мъдростта им, за да завърши започнатото.

За да се възправи срещу злата кралица, изтръгнала най-съкровенията част от него, отвлякла вречената му дълго преди да я заключат в железен ковчег. А след като приключеше с нея... след това щеше да се опълчи дори на хладнокръвните богове, решени да унищожат вречената му.

Затова остана с приятелите си, въпреки че дните се превръщаха в седмици.

Седмиците – в месеци.

Не спираше да я търси. Издирваше я по всеки пращен и непристъпен път.

И понякога ѝ говореше по връзката им, изпращайки душата

си по вятъра до мястото, където я държаха в плен – в железния
й ковчег.

Ще те намеря.

Принцесата

Желязото я задушаваше. Угасило бе огъня във вените ѝ като мощна струя.

Чуваше водата около себе си – дори в желязната кутия, дори с желязната маска и веригите, обгърнали тялото ѝ като ивици коприна. Несекващият грохот на препускаща по скали вода изпльваше паузите между писъците ѝ.

Мъничко островче насред обвита в мъгли река, просто гладко парче камък между бързеи и водопади. На такова място я държаха. В каменен храм, съграден за някой осъден на забрава бог.

Както вероятно щяха да забравят и нея. Ала и това бе по-добре от другия вариант: да я запомнят с пълния ѝ провал. Ако изобщо останеше някой, който да я помни. Ако някой оцелееше.

Тя обаче нямаше да допусне подобен провал.

Нямаше да им каже онова, което искаха да научат.

Нищо че писъците ѝ често заглушаваха бушуващата река. Нищо че костите ѝ понякога изпращяваха по-гръмко дори от тътнещите бързеи.

В началото опитваше да следи дните.

Ала вече не знаеше откога я държат в желязната кутия. Откога я принуждават да спи, потънала в забвение от сладника-

вия дим, който ѝ пуснаха още по пътя насам. Към този остров – храм на болката.

Нямаше представа колко време минаваше между пристъпите на пищене и разбуджането ѝ. Между края на едната болка и началото на новата.

Дни, месеци, години – всички се сливаха, а кръвта ѝ често потичаше по каменния под и се вливаше в реката.

Принцеса, която щеше да живее хиляда години. Повече.

Преди го възприемаше като дарба. Сега се бе изменило в проклятие.

Още едно проклятие, също толкова тежко, колкото онова, което я беше застигнало, преди да се роди. Да се жертва, за да поправи древна грешка. Да изплати чужд дълг към боговете, намерили света им и останали в капан тук. Преди да го превърнат в свое владение.

Не чувстваше топлата ръка на богинята, благословила и проклела я с толкова могъща сила. Понякога се питаше дали господарката на светлината и огъня изобщо я беше грижа, че вярната ѝ поклонница сега лежи в железен ковчег – или бе прехвърлила вниманието си към друг. Към краля, който можеше да ѝ предложи собствения си живот вместо нейния, спасявайки света им.

Боговете не се интересуваха кой ще изплати дълга. Ето защо нямаше да ѝ се притекат на помощ. Ето защо и не им се молеше.

Ала още си разказваше онази история, още си представяше, че реката ѝ я напява. В един глас с мрака в запечатания ковчег.

Живяла някога в земя отдавна изпепелена една принцеса млада, готова за кралството си да умре...

Слушайки песента им, тя потъваше надълбоко и все по-надълбоко в тъмата, в морето от пламъци. Толкова надълбоко, че понякога, когато камшикът изплющеше, когато костите ѝ се трошаха, не усещаше нищо.

Но в повечето случаи усещаше.

През тези безкрайни часове вперваше поглед в единствения

си събрат в мъките.

Не в ловеца на кралицата, който умееше да извлича болката от тялото ѝ, както музикант извличаше мелодия от инструмента си. А в огромния бял вълк, прикован с невидими окови. Принуден да гледа.

Имаше дни, в които не смееше да вдигне очи към него. Дни, в които беше близо – твърде близо – да се пречупи. И само онази история я спасяваше.

Живяла някога в земя отдавна изпепелена една принцеса млада, готова за кралството си да умре...

Думи, които бе изрекла пред един принц. Някога – твърде отдавна.

Принц на леда и вятъра. Принц, който някога бе неин, а тя – негова. Много преди да узнаят за връзката между душите си.

Сега на него се падаше дългът да закрия кралството, чието величие бяха отнели безмилостно.

Принцът с уханье на заснежени борове – уханието на другото кралство, което бе обикнала с огненото си сърце.

Дори когато мрачната кралица ръководеше всяко действие на ловеца, принцесата мислеше за него. Вкопчила се беше в спомена за него като в скала наскреде буйна река.

Кралицата, с усмивка на паяк, опитваше да се възползва от този скъп спомен. В обсидиановочерните мрежи, които плетеше, в илюзиите и кошмарите, в кулминацията на всяко изтезание кралицата го завърташе като ключ в съзнанието ѝ.

Лъжите и истините, и спомените започваха да се преливат. Сънят и черният мрак в железния ковчег – също. И дните, когато лежеше завързана върху каменния олтар в центъра на помещението, или висеше от кука, забита в тавана, или се гърчеше разпъната между вериги, закотвени в каменната стена. Всичко започваше да се размива като мастило във вода.

Затова принцесата си разказваше приказката. Тъмнината и пламъкът дълбоко в нея ѝ я нашепваха, а тя в замяна им я напяваше. Заклучена в онзи ковчег, скрит на островче в сърцето на реката, принцесата повтаряше историята наново и наново,

докато потапяха тялото ѝ в черна всевечност от агония.

*Живяла някога в земя отдавна изпепелена една принцеса
млада, готова за кралството си да умре...*

ПЪРВА ЧАСТ

Армии и съюзници

Снеговете паднаха рано.

Първите есенни фъртуни ги връхлетяха много по-скоро от обичайното дори за Терасен.

Едион Ашривер не знаеше дали да го нарече благословия. Но ако снегът успееше да задържи легионите на Морат далеч от границите им поне още малко, беше готов да падне на колене и да прославя боговете. Въпреки че точно тези богове заплашваха всичко, което обичаше. Ако същества от друг свят изобщо можеха да се приемат за богове.

Но и без това имаше да обмисля по-важни неща.

През двете седмици, откакто с Гибелния легион се бяха събрали отново, нямаше нито следа от силите на Ераван – и сухопътни, и въздушни. Изобилният сняг заваля едва три дни след завръщането му, възпрепятствайки и бездруго бавното преместване на войските от смесената армада до просторния лагер на Гибелния легион в Тералиската равнина.

Корабите отплаваха нагоре по река Флорин, право към Оринт; суровите ветрове откъм склоновете на Еленови рога развяваха флагове с всички цветове на дъгата: кобалтовосиньото и златисто на Вендлин, черното и пурпурно на Ансел от Брайърклиф, сияйното сребристо на знатните воители от Белия трън и множеството им братовчеди. Тихите асасини, разпилени из флотата, нямаша свой флаг, но и без такъв лесно се разпознаваха със светлите си дрехи и богат асортимент от красиви, страховити оръжия.

Корабите скоро щяха да се върнат при ариергарда в устието на Флорин, за да патрулират покрай бреговете от Илиум до Сурия, но пехотинците – повечето от войската на принц Галан Ашривер – щяха да се отправят към фронта.

Фронт, вече заровен под еднометров сняг. А не спираше да вали.

Застанал зад Алсбрук над един тесен планински проход в Еленови рога, Едион отправи свъсен поглед към натежалото небе.

Дебелата му пелерина се сливаше със сиво-бялата скала, а дълбоката ѝ качулка скриваше златистите му коси. И го топлеше. Мнозина от воините на Галан никога през живота си не бяха зървали сняг заради умерения климат на Вендлин. Родът на Белия трън и по-малката им войска също не бяха привикнали на студ. Ето защо Едион заръча на Килиан, най-доверения му командир, да им осигури топли дрехи.

Идваха отдалеч, и то за да се бият за кралица, която не познаваха и в която може би дори не вярваха. Безпощадният студ щеше да сломи духа им и да породи недоволство с яростната скорост на ветровете, виещи между чукарите.

Нещо се мярна ненадейно от другата страна на прохода, привличайки вниманието на Едион просто защото го очакваше.

Нейните дрехи се сливаха по-добре с околната среда. Ала все пак кожухът на Лизандра беше от животно, отглеждано в тази планина.

Не че би ѝ го казал, разбира се. Дори не я погледна, когато тръгнаха на разузнавателната си експедиция.

Елин очевидно имаше тайна работа в Елдрис и бе оставила на Галан и новите си съюзници бележка с лаконично обяснение за отсъствието си. Затова Лизандра ги придружаваше на тази мисия.

Почти два месеца поддържаха подобна заблуда, а още никой не беше забелязал, че истинската Огнена кралица я няма. Нито че двете с хамелеонката никога не се появяваха на едно и също място. И никой – нито Тихите асасини от Червената пустиня, нито Галан Ашривер, нито войските, които Ансел от

Брайърклиф беше изпратила с армадата си, преди цялата ѝ армия да се присъедини към тях, – не беше забелязал мъничките издайнически жестове, нетипични за Елин. Не забелязваха и белега на китката ѝ, който не изчезваше, какъвто и облик да придобиеше Лизандра.

Тя старателно го прикриваше с ръкавици и дълги ръкави. А ако все пак се покажеше, лесно можеше да го помислят за спомен от оковите, които Елин бе носила.

Лизандра не пропускаше да наподоби и белезите ѝ. Заедно със смеха ѝ и пакостливата ѝ усмивка. Наперената ѝ походка и неподвижна стойка.

Едион едва издържаше да я гледа. Да говори с нея. Правеше го единствено за да подклажда заблудата. Да се преструва на неин предан братовчед и безстрашен командир, който щеше да отведе нея самата и Терасен към победата, колкото и nepo-стижима да беше тя.

Ето защо играеше ролята си. Една от множеството други, които бе изпълнявал през живота си.

Заменеше ли обаче Лизандра златистата коса с тъмна, ашриверските очи – със смарагдови, той започваше да се държи така, сякаш не я познава. Понякога терасенският възел, татуиран на гърдите му с имената на кралицата му и на новоизлюпения им двор, преплетени в него, го прогаряше като дамга. Нейното име най-вече.

Довел я беше на тази мисия, за да улесни нещата. Да заложим на сигурно. И други животи освен неговия бяха поставени в риск и макар че можеше да повери разузнавателната експедиция на отряд от Легиона си, имаше нужда да участва по някакъв начин.

С новите си съюзници плаваха цял месец от Ейлве, заобикаляйки армадата на Морат край Рифтхолд, а през последните две седмици се придвижваха навътре в континента.

Почти не бе имало сражения. Само шепа скитащи отряди адарлански войници без Валги сред тях, с които се справиха бързо.

Едион се съмняваше Ераван да чака до пролетта. Не му се вярваше затишието да има нещо общо с времето. Преди няколко дни бе обсъдил въпроса с хората си, Дароу и другите лордове. Ераван вероятно изчакваше най-върлата зима, когато терасенската армия щеше да е най-трудноподвижна, а войниците на Едион – изтощени от дългите месеци сред снега, съсковани от студа тела. Дори победата на Елин през пролетта нямаше да го предотврати.

Да, засега можеха да купуват храна, одеяла и дрехи, но какво щяха да сторят, когато снегът отрежеше пътя на фургоните за доставка? Цялото злато на Ерилея не можеше да възпре бавното, непрестанно изцеждане на силите им от месеците в зимния лагер под господството на безпощадните терасенски стихии.

Дароу и останалите лордове не вярваха в теорията му, че Ераван ще атакува посред зима – дори когато Рен Алсбрук изрази съгласие с нея. Ераван не е глупак, настояваха те. Въпреки че разполагаше с въздушен легион от вещици, валгските пехотинци не можеха да вървят през триметров сняг. Затова решиха, че Ераван ще изчака до пролетта.

Едион обаче не желаше да рискува. Същото важеше и за принц Галан, който си замълча по време на съвещанието, ала сетне намери Едион, за да изрази подкрепата си. Трябваше да държат войниците си стоплени и нахранени, раздвижени и готови за бой.

Ако сведенията на Рен се окажеха верни, тази разузнавателна мисия щеше да им е от голяма помощ.

Близо до него проскърца обтегната тетива на лък, макар че вятърът почти заглуши звука. Стрелата бе боядисана в бяло и почти се сливаше със снега, насочена със смъртоносна прецизност към отвора на прохода.

Едион срещна погледа на Рен Алсбрук. Младият лорд се беше скрил сред скалите с готов за стрелба лък. Загърнат в същите бяло-сиви кожи като тези на Едион, със светъл шал през устата, от Рен се виждаха само чифт тъмни очи и бледият му белег.

Едион му направи знак да изчака. Надникна бегло към хамелеонката от отсрещната страна на прохода и ѝ даде същата заповед.

Нека враговете им ги доближат.

Скърцане на сняг и уморено дишане.

Точно навреме.

Едион зареди стрела в собствения си лък и се приведе върху скалния си пост.

Бяха шестима, както му беше докладвала разузнавачката на Рен, нахлувайки в шатрата му преди пет дни.

Дори не се бяха постарали да се облекат в цветовете на снега и скалата. Тъмните им парцаливи кожуси се открояваха като сигнални огньове сред ослепителната белота на Еленови рога. Но най-вече вонята им, носена от бурния вятър, говореше достатъчно на Едион за тях.

Валги. Не забелязваше нашийник върху никого от малката група, а и не мислеше, че под дебелите им ръкавици има пръстени. Явно и на демонските изчадия им достудяваше понякога. Или поне на простосмъртните им приемници.

Враговете проникваха все по-надълбоко в планинския проход. Стрелата на Рен не трепваше и на милиметър от целта си.

Преди да заемат позиции, Едион му бе наредил да остави един от тях жив.

За щастие, познали бяха, че Валгите ще изберат точно този проход – полузабравен заден вход към низините на Терасен. Тъй като беше толкова тесен, че само два коня можеха да минат едновременно, отдавна не се използваше от завоевателски армии и търговци, тръгнали да продават стоките си във вътрешността на континента, отвъд Еленови рога.

Едион не знаеше какво обитава онези земи, кой дръзваше да си изкарва хляба отвъд онези неясни граници. Не знаеше и защо тези войници навлизаха толкова навътре в планината.

Скоро обаче щеше да разбере.

Групата демони мина под тях, а Едион и Рен ги проследиха със стрелите си.

Чист изстрел право в черепа. Рен избра първата си мишена. Кимването на Едион бе едничкият сигнал, преди стрелата му да полети.

Черната кръв продължи да шурти в снега дори след края на битката.

Всичко свърши за броени минути. Едва няколко, след като стрелите на Рен и Едион попаднаха в целите си, а Лизандра скочи от поста си и разкъса още трима войници. Шестият – последният – оцеля, но със съдрани прасци.

Едион се устреми към стенения демон. Снегът чернееше под надробените му крака, чиято плът се развяваше като кървави знамена на вятъра.

Лизандра седеше до главата му с почерняла муцуна и зелени очи, вперени в преbledнялото лице на мъжа. По гигантските ѝ лапи проблясваха остри като игли нокти.

Зад тях Рен проверяваше останалите жертви за признаци на живот. Мечът му се надигаше и спускаше, обезглавявайки ги, преди леденият въздух да е вкочанил вратовете им.

– Предателска измет! – изсъска демонът срещу Едион с разкривено от омраза тясно лице.

Валгската смрад се надипли в ноздрите му, обгърна сетивата му като олио.

Едион извади ножа от хълбока си – дългия, страховит кинжал, подарък от Роуан Белия трън – и се усмихна мрачно.

– Ако си достатъчно умен, може бързичко да приключим.

Валгският войник се изплю върху наслоените му със сняг ботуши.

Над петстотин години замъкът Алсбрук се издигаше с гръб към Еленови рога и с Оуквалд в подножието си.

Крачейки напред-назад пред бумтящия огън в една от мно-

жеството му грамадни камини, Едион бе в състояние да преброи по сивите му камъни следите от всяка безмилостна зима. Камъни, натежали от славната история на замъка – години на чест и вярна служба, когато същите тези зали бяха ехтели от песни и воинска глъч, а после ги бяха сполетели протяжните, така протяжни години на тъга...

Рен седеше на оръфаното тапицирано кресло от едната страна на камината, впил взор в огъня с опрени на бедрата лакти. Пристигнали бяха късно миналата вечер и дори се чувстваше смазан от непосилния преход през заснежения Оуквалдски лес, за да може да се разходи из легендарния замък. А след работата, която бяха отметнали този следобед, едва ли щеше да намери достатъчно енергия и сега.

Възхитителната някога зала пустееше, осветена единствено от техния огън. Над тях избелели гоблени и знамена с гербовете на рода Алсбрук се полюшваха от течението, прокрадващо се между високите прозорци от едната страна. По таванските греди гнездяха всевъзможни птици, намерили укрытие от смъртоносния студ отвъд древните стени на крепостта.

А сред тях един зеленоок сокол слушаше всяка дума.

– Ако Ераван търси начин да влезе в Терасен – каза накрая Рен, – планината би била глупаво решение. – Той надзърна съсено към празните подноси от храната, която бяха погълнали преди минути. Мазна овнешка яхния и печени кореноплодни. Доста безвкусни, но поне бяха топли. – Тукашната земя не прощава. Би загубил безброй воители само заради суровия климат.

– Ераван не върши нищо без причина – отвърна Едион. – Най-лесният път към Терасен е през обработваемите земи, по северните пътища. Всички оттам очакват да нахлуе. Или откъм брега.

– Или и двете: по земя и по море.

Едион кимна. Ераван бе разпрострял мрежата си нашироко в стремежа си да потъпче съпротивата, надигнала се на континента. Изоставил беше фарса с адарланската империя – от Ейлве до северната граница на Адарлан, от бреговете на Големия

океан до високата стена от планини, разделяща континента им на две, – сянката на валгския крал се разрастваше с всеки изминал ден. Едион се съмняваше Ераван да спре, преди да е сложил черни нашийници около вратовете на всеки един от тях.

А ако успееше да се сдобие с другите два Ключа на Уирда, отвореше ли Портата на Уирда, призовавайки валгски орди от собствения си свят и дори поробвайки армии от други светове, за да ги използва за завоеванията си... Вече нямаше начин да го спрат. Нито в този свят, нито в който и да било друг.

Единствената надежда да предотвратят подобен кошмар беше в ръцете на Дориан Хавилиард и Манон Черноклюна. Едион нямаше представа къде се губят толкова месеци, нито какво ги бе сполетяло. Ала това вероятно беше добър знак. За да оцелеят, трябваше да действат тайно.

– Затова и ми се струва неразумно от страна на Ераван да изпраща отряди за проучване на тесни планински проходи. – Едион почеса бузата си с набола брада. Предния ден бяха тръгнали преди съмване и бе предпочел да поспи още малко, вместо да се обръсне. – Звучи нелогично от стратегическа гледна точка. Вещиците летят, така че изпращането на пешеходни разузнавачи по мишите дупки е напълно безсмислено. Но ако набират информация за сухопътните армии... Прекарването на военни части през толкова тесни проходи може да отнеме месеци, и то при благоприятно време.

– Онзи демон не спря да се смее – поклати глава Рен. Дългата му до раменете черна коса се люшна наляво-надясно. – Какво пропускаме? Какво ни убягва?

Дълбокият белег, минаващ през лицето му, се открояваше още по-ясно на светлината от огъня – спомен от ужасите, които Рен бе преживял и които бяха погубили семейството му.

– Може да е заблуждаваща тактика. Вероятно цели да преместим войските си.

Едион опря ръка на полицата над камината и топлината от камъка се просмука в премръзналата му кожа.

През месеците, в които не беше с Гибелния легион, Рен и

Килиан бяха подготвяли войните му, разполагайки ги дотолкова на юг от Оринт, доколкото Дароу им бе позволил – едва под подножието около южния край на Тералиската равнина.

В крайна сметка Рен предаде контрола на Едион, независимо че срещата му с Елин мина доста студено. Като снега, брулещ стените на замъка.

Лизандра изигра умело ролята си, пресъздавайки отлично гузната съвест и нервността на Елин. Оттогава разумно отбягваше всяко ситуация, в която Рен би подхванал разговор за миналото им. Не че той проявяваше особено желание да си бърбят за годините преди падането на Терасен. Нито пък за събитията от миналата зима.

Едион се надяваше и Ераван да остане също толкова сляп за истината – че Носителката на огъня вече не беше сред тях. И не му се мислеше как ще постъпят войските на Терасен, осъзнаеха ли, че пламъците на Елин няма да ги бранят в битка.

– Може и да е истински ход, който просто имахме късмет да разкрием – размишляваше на глас Рен. – Но да рискуваме ли да прехвърляме част от войските към планинските проходи? Вече сме разположили отряди в Еленови рога, зад Оринт, както и по северните равнини отвъд.

Мъдър ход – да убеди Дароу да разположат част от Гибелния легион зад Оринт, в случай че Ераван тръгне на север по море и атакува оттам. Копелето бе способно на всичко.

– Не искам да разпръсквам Легиона – каза Едион, загледан в огъня. Пламъците му бяха толкова различни от тези на Елин. Сякаш се вираше в призраци в сравнение с живата магия на кралицата му. – А още нямаме достатъчно войски за странични мисии.

Дори след отчаяните, дръзки ходове на Елин съюзниците, които им беше спечелила, бледнееха пред могъществото на Морат. А и с цялото ѝ злато не можеха да наемат повече – почти не бяха останали воители, които да привлекат към каузата си.

– Елин не изглеждаше особено притеснена, когато офейка към Елдрис – измърмори Рен.

За миг Едион се озова на ивица пропит с кръв пясък.

Желязна кутия. Майев я беше заключила в същински ковчег. И беше отплавала, единствено Мала знае накъде, заедно с онзи безсмъртен садист.

– Елин – провлачи небрежно той, макар че лъжата го задущаваше – си има свои планове, които ще ни разясни в подходящия момент.

Рен замълча. И въпреки че кралицата, която лордът си мислеше, че се е върнала, беше илюзия, Едион добави:

– Прави всичко в името на Терасен.

Наговорил ѝ беше толкова ужасни неща онзи ден, когато Елин надви илкена. „Къде са съюзниците ни?“, беше я попитал. Още се мъчеше да си го прости. Всичко. Разполагаше само с един шанс да поправи грешката си, да изпълни заръките ѝ и да спаси кралството.

Рен надникна към двата меча, които беше сложил върху древната маса зад тях.

– И все пак си тръгна.

Не говореше за Елдрис, а за преди десет години.

– Всички допускахме грешки през последното десетилетие.

Единствено боговете знаеха колко грехове имаше да изкупува Едион!

Рен се напрегна, сякаш споменът за собствените му действия го захапа ненадейно.

– Не съм ѝ казал – пророни Едион, за да не го чуе соколът на тавана. – За онази пушалня за опиум в Рифтхолд.

За това, че Рен познаваше собственичката и бе посещавал заведението ѝ многократно преди нощта, когато Едион и Каол го извлякоха оттам почти в несвяст, за да го скрият от хората на краля.

– Понякога си голям задник, знаеш ли? – отвърна дрезгаво Рен.

– Не бих го използвал срещу теб. – Едион не свали поглед от яростните му тъмни очи, подклаждайки могъществото в своите. – Онова, което се опитвах да ти кажа, преди да избухнеш –

добави, когато Рен отвори уста, – беше, че Елин ти предложи място в двора си, без да познава тази част от миналото ти. – Някакъв мускул потрепна по челюстта на Рен. – Но дори да я познаваше, Рен, пак щеше да те покани.

Рен заби поглед в каменния под.

– Двор не съществува.

– Дароу може да го разправя колкото си ще, само че аз съм на друго мнение.

Едион се настани в креслото срещу това на Рен. Ако младият лорд действително подкрепяше Елин, също така и след като Елида Локан се завърна, а и Сол и Рави от Сурия вероятно щяха да застанат зад каузата ѝ, то кралицата му получаваше три гласа в своя полза. Срещу четири против.

Не му се вярваше гласът на Лизандра, лейди Каравер, да се брой.

Хамелеонката не беше изявила желание да види земята, която щеше да ѝ принадлежи, ако оцелееха след войната. Просто се превърна в сокол по време на прехода до крепостта и долетя дотук. След пристигането си не каза нищо, независимо че зелените ѝ очи проблясваха.

Не, никой нямаше да признае Каравер за законна територия, докато Елин не възседнеше трона.

Докато не коронясаха Лизандра вместо нея, ако неговата Елин не се върнеше.

Щеше да се върне. Трябваше.

Вратата в далечния край на залата се отвори и последваха забързани леки стъпки. Той стана секунда преди радушното „Едион!“ да отекне мелодично между каменните стени.

Еванджелин сияеше от щастие, облечена от глава до пети в зелени вълнени дрехи, обточени с пухкава бяла кожа. Червеникавозлатистата ѝ коса беше сплетена на две плитки. Като на планинските момичета от Терасен.

Широка усмивка разтягаше белезите ѝ и Едион разтвори обятия миг преди тя да се хвърли в тях.

– Казаха, че си пристигнал късно снощи, но си заминал на-

някъде по първи петли и се опасявах, че пак съм те изпуснала...

Едион я целуна по косата.

– Струваш ми се пораснала с цяла глава, откакто те видях за последно.

Кехлибарените очи на Еванджелин прескочиха от него към Рен и обратно.

– Къде е...

Ярка светлина озари залата и Лизандра се появи.

Цялата сияеше. Сияеше, загръщайки голото си тяло с пелерината, оставена на един от столовете точно за тази цел. Еванджелин се хвърли в прегръдката ѝ и захлипа от радост с разтреперани рамене. Лизандра се усмихна широко, топло, милвайки главата на момиченцето.

– Добре ли си?

В очите на всеки друг хамелеонката би изглеждала спокойна, ведра. Но Едион я познаваше – познаваше настроенията ѝ, издйническите знаци на тялото ѝ. Знаеше, че лекият трепет в думите ѝ е доказателство за бурния поток под красивата повърхност.

– О, да! – отвърна Еванджелин и се откъсна от нея, за да се усмихне ослепително на Рен. – Двамата с лорд Муртауг ме доведоха тук веднага. Лапичка е с него, между другото. С Муртауг. Харесва го повече от мен, защото по цял ден ѝ носи лакомства. Угоил я е като мързелива домашна котка.

Лизандра се разсмя, а Едион се поусмихна. Добре се бяха грижили за момиченцето.

Като че осъзнала същото, Лизандра каза приглушено на Рен:

– Благодаря.

Той се изчерви и стана.

– Реших, че тук ще е по-безопасно за нея, отколкото във военния лагер. Поне по-удобно.

– О, това място е приказно, Лизандра – изчурулика Еванджелин и се вкопчи с две ръце в ръката на Лизандра. – Муртауг дори ме заведе в Каравер един следобед още преди да завали сняг. Трябва да го видиш. Хълмове, реки и красиви дървета точ-

но в подножието на планината. Стори ми се, че мярнах призрачен леопард високо сред скалите, но Муртауг заяви, че ми се е привидял. Ама аз се кълна, че беше истински, и дори по-голям от твоя! А къщата! Най-прекрасната, която някога съм виждала. Муртауг казва, че градинката в задния двор е пълна със зеленчуци и рози през лятото.

Едион не можа да понесе емоцията, изписана по лицето на Лизандра, докато Еванджелин ѝ споделяше ентусиазирано плановете си за имението. Болезнения копнеж по живота, който вероятно щяха да ѝ отнемат, преди да е съумяла да го вкуси.

Той се извърна към Рен, чийто поглед беше прикован в Лизандра. Както винаги, когато приемеше човешкия си облик.

Устоявайки на импулса да стисне челюсти, Едион каза:

– Значи признаваш Каравер за законна територия.

Еванджелин продължи да бърбори ведро, но Лизандра плъзна очи към тях.

– Дароу не е господар на Алсбрук – отговори сбито Рен.

Наистина. А и кой не би искал толкова красива съседка?

Когато въпросната съседка не живееше в Оринт в друга кожа, под друга корона, използвайки Едион за създаването на фалшив кралски род. Като жребец за разплод.

Лизандра пак кимна с благодарност и Рен се изчерви още повече. Сякаш не бяха клали Валги в снега цял ден. Сякаш не смърдяха още на валгска кръв.

Еванджелин подуши пелерината, с която се беше загърнала Лизандра, и направи физиономия.

– Миришеш ужасно. Всичките миришете ужасно.

– Колко некултурно – смъмри я хамелеонката, но се засмя.

Еванджелин постави ръце на хълбоците си в жест, който бе виждал Елин да прави толкова пъти, че сърцето му се сви.

– Ти си ме учила да ти казвам, ако някога миришеш лошо. Особено дъхът ти.

Лизандра се усмихна, а Едион с мъка съдържа собствената си усмивка.

– Така е.

Еванджелин я хвана за ръката и я задърпа към коридора.

– Ще те приютя в моята стая. Имам си баня.

Лизандра стори крачка напред.

– Хубава стая за гост – подхвърли Едион на Рен и вирна вежди.

Сигурно една от най-хубавите, щом си имаше собствена баня.

Рен сведе глава.

– Беше на Роуз.

Най-голямата му сестра. Убита заедно с Рален – средната сестра от потомците на Алсбрук – в магическата академия, където учеха. Разположена прекалено близо до границата с Адарлан, академията се бе озовала точно на пътя на вражеската армия.

Дори преди магията да изчезне, нямаше как да се отбраняват срещу десетохилядна войска. Едион рядко си позволяваше да мисли за клането в Девелин, легендарното училище. Колко деца бе имало в него. И нито едно не беше оцеляло.

Рен беше близък и с двете си големи сестри, но най-вече с жизнерадостната Роуз.

– Тя би я харесала – добави Рен, посочвайки с брадичка към Еванджелин.

И малката беше белязана като Рен, осъзна Едион. Получил бе дългия белег през лицето си, докато бягал от секирата на екзекутора. Родителите му платили с живота си, за да могат да се измъкнат те двамата с Муртауг. Еванджелин се бе сдобила със своите белези от друг вид бягство, измъквайки се на косъм от живот, какъвто бе търпяла настойницата ѝ.

Едион рядко се замисляше и по този въпрос.

Еванджелин продължаваше да тегли Лизандра към коридора, без да се вслушва в разговора им.

– Защо не ме събуди, като пристигна?

Едион не чу отговора на Лизандра, която най-сетне позволи да я отведат. Но не и преди очите ѝ да срещнат неговите.

Опитала бе да говори с него през изминалите два месеца.

Много пъти. Десетки. Той я игнорираше. И накрая, когато стигнаха до бреговете на Терасен, тя се отказа.

Беше го излъгала. Мамила го беше толкова време, че Едион вече не знаеше кой момент между тях, кой разговор беше истински и кой – лъжа. Не искаше да знае. Не искаше да знае дали бе говорила от сърце, след като той така наивно ѝ изля душата си.

Тогава още вярваше, че това ще е последният му лов; че ще има време с нея, време да ѝ покаже всичко, което Терасен можеше да ѝ предложи. Кое то той можеше да ѝ предложи.

Лъжлива кучка!, беше я нарекъл. Изкрещял ѝ го беше.

Вече разсъждаваше достатъчно ясно, за да се засрами от думите си. Ала гневът оставаше.

Предпазливият поглед на Лизандра сякаш го питаше: „Не можем ли поне в този рядък момент на щастие да говорим като приятели?“.

Едион просто се върна при камината, обръщайки гръб на смарагдовите ѝ очи, на изящното ѝ лице.

Отстъпваше я на Рен. Макар че само при мисълта му идеше да счупи нещо.

Лизандра и Еванджелин напуснаха залата и бодрият глас на момиченцето продължи да отеква по коридора.

Тежестта от разочарованието на хамелеонката остана след нея като призрачен допир.

Рен се покашля.

– Ще ми кажеш ли какво се случва между вас двамата?

Едион му стрелна безизразен поглед, от който всеки по-малодушен мъж би избягал.

– Вземи карти. Искам отново да проучим проходите.

Рен прояви благоразумието да му се подчини.

Едион забодее очи в огъня, толкова вял без искрящата магия на кралицата му.

Още колко ли време имаха, преди воят на вятъра пред замъка да бъде заглушен от рева на зверовете на Ераван?

Едион получи отговор още призори на следващия ден.

Седнал в единия край на дългата маса в тържествената зала, докато Лизандра и Еванджелин закусуваха тихо в другия, той овладя разтрепераните си пръсти, за да отвори писмото, донесено преди броени секунди от вестносеца. Рен и Муртауг, настанени от двете му страни, не посмяха да го разпитват, докато го четеше. Веднъж. Втори път.

Накрая Едион остави писмото. Вдиша дълбоко и отправи свъсен поглед към воднистата сивкава светлина, процеждаща се през прозорците високо на стената.

Погледът на Лизандра го притискаше от другия край на масата. Ала тя остана на мястото си.

– От Килиан е – обяви дрезгаво Едион. – Войските на Морат са акостирали при Елдрис.

Рен изруга. Муртауг запази мълчание. Едион остана седнал, тъй като не знаеше дали коленете ще го удържат.

– Унищожил е града. Превърнал го е в купища руини, без да пусне нито един войник.

Едион не можеше да си обясни защо Мрачният крал бе чакал толкова време.

– С кулите на вещиците? – попита Рен.

Едион му беше предал всичко, което Манон Черноклюна му разказа по време на прехода им през Каменните блага.

– Не пише. – Съмняваше се Ераван да е използвал кулите, защото огромните им размери налагаха превозване по суша, а разузнавачите на Едион щяха да забележат, ако някой пробваше да прекара трийсетметровите съоръжения през територията им. – Но взривовете са изравнили града със земята.

– Елин? – почти прошепна Муртауг.

– Добре е – излъга Едион. – Заминала е обратно за лагера в Оринт ден преди нападението.

Естествено, в писмото от Килиан не се споменаваше нищо за местонахождението ѝ, но главният му командир предполага-

ше, че тъй като не бяха открили тялото ѝ, нито пък враговете празнуваха победата си над нея, кралицата им бе смогнала да се измъкне.

Муртауг видимо се поотпусна в стола си, а Лапичка сложи златистата си глава върху бедрото му.

– Слава на Мала за огромната ѝ милост!

– Не бързай да я прославяш. – Едион пхна писмото в джоба на дебелия пелерина, която носеше заради хладното течение в залата. *Изобищо не я прославяй*, едва не добави. – На път към Елдрис войските на Морат са унищожили десет от бойните кораби на Вендлин край бреговете на Илиум, а останалите са отстъпили нагоре по Флорин заедно с нашите.

Муртауг потри челюст.

– Защо не са ги подгонили нагоре по реката?

– Кой знае? – По-късно щеше да мисли за това. – Ераван си е набелязал Елдрис и ето че го превзе. Явно възнамерява да изпраща войските си оттам. Ако никой не ги спре, ще достигнат Оринт за седмица.

– Трябва да се върнем в лагера – каза Рен с помръкнало лице. – Да изпратим флотата надолу по Флорин, за да атакува с Ролф по море. Ние ще ги нападнем по суша.

На Едион не му се искаше да им напомня, че не бяха чували нито дума от Ролф, освен смътните му доклади за издирването на разпилените мисенианци и легендарната им флота. Шансът Господаря на пиратите да им се притече на помощ бе толкова нищожен, колкото прословутото Вълчо племе в далечния край на Анаскаулската планина да се спусне към бойното поле. Или елфите, избягали от Терасен преди цяло десетилетие, да се завърнат от новия си дом и да се присъединят към силите на Едион.

Пресметливото спокойствие, ръководило Едион в множество битки и кланета, обгърна съзнанието му плътно като дебелия пелерина на раменете му. Сега бързината щеше да е най-важният им съюзник. Бързината и трезвата мисъл.

Трябва да удържите фронта – нареди му Роуан, преди да се

разделят. – Спечели ни колкото можеш повече време.

Щеше да спази обещанието си.

Той плъзна поглед към хамелеонката и Еванджелин замлъкна.

– Колко души можеш да пренесеш в облика си на уивърн?

❧ 2 ❧

Елида Локан си бе мечтала да отпътува към някое далечно място, където никой не знаеше за Адарлан и Терасен, толкова далечно, че Върнън никога да не я намери.

Не беше очаквала, че мечтата ѝ наистина ще се сбъдне.

Застанала сред прашна древна уличка в също толкова прашен древен град в кралство на юг от Доранел, Елида се любуваше на обедната песен на камбаните, докато слънцето припичаше светлите каменни сгради, а сухият вятър метеше тесните улици между тях. Беше чула името на града поне три пъти, но още не можеше да го произнесе.

Не че имаше значение. Едва ли щяха да се задържат тук. Не се задържаха в нито един от градовете, през които минаваха, нито в горите, планините и низините. Прелитаха през кралствата по пътя си, следвайки безпощадното темпо на принц, който почти не си спомняше как да говори, камо ли да се храни.

Елида надзърна свъсено към похабените вещерски кожени дрехи, съдраната си сива пелерина и очуканите си ботуши, сетне надникна към двамата си спътници. Да, и тримата изглеждаха окаяно.

– Всеки момент – пророни Гавриел, вперил жълтеникавокафяви очи във входа на уличката.

Висока тъмна фигура се сливаше с оскъдните сенки под полурухналия свод, наблюдавайки зорко оживената улица.

Елида не задържа погледа си за дълго върху фигурата. През последните безкрайни седмици едва понасяше и него, и жесто-

ката болка в гърдите си.

Стрелна смръщено Гавриел.

– Трябваше да спрем за обяд.

Той посочи с брадичка към вехтата торба, опряна до стената.

– В багажа ми има ябълка.

Елида проследи погледа му, въздъхна и взе раницата. Прерови дрехи, въжета, оръжия и какви ли не други вещи и накрая измъкна отвътре голяма червено-зелена ябълка. Последната от множеството, които бяха набрали от някаква градина в съседното кралство. Елида я предложи безмълвно на елфическия лорд.

Гавриел вдигна златиста вежда.

Тя, от своя страна, повтори жеста му.

– Чувам как къркори стомахът ти.

Гавриел се засмя, но ѝ кимна, взе ябълката и я избърса в ръкава на светлия си жакет.

– Така си е.

Елида можеше да се закълне, че тъмната фигура в дъното на уличката се скова. Тя не ѝ обърна внимание.

Гавриел отхапа от ябълката и кучешките му зъби просветнаха. Бащата на Едион Ашривер – приликата беше неоспорима, макар че се ограничаваше само до външния вид. През броените дни, които прекара с Едион, установи, че е точната противоположност на любезния, грижовен елф до нея.

След като Астерин и Веста ги оставиха на кораба, с който пристигнаха дотук, Елида се зачуди дали не е допуснала грешка, тръгвайки на път с трима безсмъртни елфи. Дали нямаше да я стъпчат като хлебарка.

Гавриел обаче се отнасяше мило с нея още от самото начало – следеше дали се е нахранила, проверяваше дали има достатъчно одеяла в студените нощи и я учеше да язди конете, които бяха купили, защото дори глезенът ѝ да беше здрав, нямаше начин да смогва на темпото им пеша. А в случаите, когато се налагаше да водят конете през неравни терени, Гавриел

поддържаше крака ѝ с магията си, нежна като топъл летен бриз до кожата ѝ.

На Лоркан вече не го позволяваше.

Никога нямаше да забрави как Лоркан пълзи по корем след Майев, когато кралицата прекъсна кръвната му клетва. Как пълзи след Майев като отритнат любовник, като пребито куче, отчаяно за мъничка ласка от господаря си. Елин пострада жестоко, след като самият той предаде местоположението им на Майев, и въпреки всичко опита да я последва. През пясъка, все още напоен с кръвта на Елин.

Гавриел изяде половината ябълка и предложи другата на Елида.

– И ти трябва да хапнеш.

Тя погледна сините петна под очите на Гавриел. Несъмнено и под нейните имаше такива. Поне цикълът ѝ дойде миналия месец, напук на изнурителния поход, изгорил всички хранителни запаси в тялото ѝ.

Крайно унижителна случка. Да обясни на трима воители, вече надушили кръвта ѝ, че се нуждае от санитарни материали. И да спира по-често.

Не им сподели за режещите болки в корема, гърба и бедрата си. Продължи да язди, свела глава. Знаеше, че ще спрат заради нея. Дори Роуан би спрял, за да ѝ позволи да си почине. Но при всяко спиране Елида виждаше железната кутия. Чуваше плясъка на камшика, лъснал от кръв. И писъците на Елин.

Предала се беше, за да не вземат Елида. Дори не се бе колебала.

Именно тази мисъл не позволяваше на Елида да слезе от кобилата си. Гаврил и Роуан я улесниха с чистите парчета плат, очевидно откъснати от собствените им ризи. Дори нямаше представа кога са успели да ги разкъсат.

Елида отхапа от ябълката, наслаждавайки се на сладката ѝ тръпчивост. Роуан остави няколко монети от привършващите им пари на един пън до градината, за да плати за взетите плодове.

Скоро щеше да им се наложи да крадат храната си. Или да продадат конете.

Изад затворените прозорци етаж по-нагоре се разнесе приглушено блъскане, съпроводено от мъжки викове.

– Според теб ще ни провърви ли този път? – попита тихо Елида.

Гавриел вдигна поглед към сините кепенци с красива резба.

– Надявам се.

Късметът им наистина се поизчерпваше напоследък. Почти липсваше още от онзи проклет плаж в Ейлве, когато Роуан усети зова по връзката им с Елин – свещената връзка – и пое след него през океана. Ала щом достигнаха тези брегове след няколко кошмарни седмици в бурните води, дирята се изгуби.

Нямаше нито следа от армадата на Майев. Никой не бе виждал на някое от пристанищата „Славей“ кораба на кралицата. Никой не беше чувал да се е завърнала на престола си в Доранел.

Разполагаха единствено със слухове и ги следваха през планини, затрупани от сняг, през гъсти гори и пресъхнали равнини.

И така до предишното кралство, до предишния град с улиците му, гъмжащи от гуляйджии, излезли да празнуват Самхуин, да почетат боговете, когато воалът между световите бе най-тънък.

Нямаха представа, че боговете им бяха просто същества от друг свят, че цялата им помощ, цялата помощ, която Елида бе получила от приглушения гласец на рамото си, имаше една-едничка цел: да намерят начин да се върнат у дома. Пионки – това бяха и Елида, и Елин, и всички други за тях.

Потвърждаваше го пълното мълчание на Анийт от онзи ужасяващ ден в Ейлве. Само я побутваше леко в най-протяжните дни, сякаш за да ѝ напомни за съществуването си. Че някой бди над нея.

Както и че успееха ли да открият Елин, младата кралица трябваше да плати с живота си на боговете. Стига Дориан Харвилиард и Манон Черноклюна да намереха третия, последен

Ключ на Уирда. И ако младият крал не пожертваше себе си вместо Елин.

За това Елида търпеше редките подсещания и нарочно не се замисляше що за същество проявява подобен интерес към нея. Към всички тях.

Отхвърляше тези разсъждения, докато претърсваха улиците на града, ослушвайки се къде можеше да е Майев. Слънцето бе залязло, а Роуан се озлобяваше все повече с всеки изминал час, в който не научаваха нищичко. Както във всички други градове преди това.

Елида ги беше накарала да продължат уличните обиколки с предупреждението да не се набиват на очи. Винаги когато Роуан покажеше зъбите си, му напомняше, че във всяко кралство, във всяка земя имаше кой да го види. А тръгнаше ли мълва, че група елфически воители тормозят местните в търсене на Майев, бързо щеше да стигне и до ушите на елфическата кралица.

Една нощ преди седмица, когато сред златистите хълмове отвъд стените на града припламваха лагерни огньове – Роуан най-сетне бе спрял да ръмжи при вида им, явно събуждаха у него някакъв болезнен спомен, – принцът се вцепени, минавайки покрай група елфически воители, излезли да пийнат. И впери в тях онзи студен, пресметлив поглед, който винаги подсказваше на Елида, че е наумил нещо. Малко след това ги вкара в една тъмна уличка и им разясни плана си със сурова безцеремонност.

Крясъците в сградата над тях се усилваха.

Когато пращането на дърво се извиси над звъна на градските камбани, Елида подхвърли свъсено:

– Дали да не му помогнем?

Гавриел прокара татуирана ръка през златистите си коси. Имената на воините, загинали под негово командване, бе й обяснил миналата седмица, когато най-сетне дръзна да го попита какво е.

– Приключва.

Но дори Лоркан вече започваше да нервничи, забол нетър-

пелив поглед в прозореца над Елида и Гавриел.

Тъкмо когато песента на обедните камбани спря, кепенците се отвориха с трясък.

По-скоро *изригнаха* навън, защото двама елфи излетяха през тях.

Единият, тъмнокос и окървавен, крещеше, докато падаше.

Принц Роуан Белия трън мълчеше, летейки към земята с оголени зъби, вкопчил ръце в жертвата си.

Елида отстъпи встрани миг преди да се стоварят върху купчина дървени щайги, разпръсвайки трески из уличката.

Усети как един порив на вятъра попречи на широкоплещестия елф да се удари смъртоносно в земята. Роуан го измъкна от разбитите дъски, сключил пръсти около яката на синята му туника.

Не им трябваше мъртъв.

Гавриел извади нож, но остана до Елида, а Роуан блъсна непознатия в близката стена. По лицето на принца нямаше нито капка милост. Само студена омраза.

Хладнокръвен хищник. Готов на всичко да намери кралицата на сърцето си.

– Моля те! – изхриптя елфът на общия език.

Значи Роуан го беше открил. Не можеха да проследят Майев – това беше осъзнал на Самхуин. Но да се докопат до командирите ѝ, разпръснати из множество кралства в служба на простосмъртни господари – това вече можеха.

Елфът, на когото Роуан се зъбеше с разкървавена устна, беше командир. Истински воин – от върха на широките си плещи до мускулестите си бедра. Въпреки това Роуан се извисяваше над него. Гавриел и Лоркан също. Сякаш дори сред елфи тримата бяха друга порода.

– Ето какво следва – каза със смъртоносно спокойствие Роуан на хлипация командир. Стръвна усмивка изплува на лицето му и от разцепената му устна шурна нова кръв. – Първо ще строша краката ти и може би малка част от гръбнака ти, за да не можеш дори да пълзиш. – Той посочи с кървав пръст надолу

по улицата. Към Лоркан. – Знаеш кой е това, нали?

Като че в отговор Лоркан се откъсна от свода и тръгна към тях. Командирът затрепери.

– Краката и гръбнакът ти ще се възстановят рано или късно – продължи Роуан, докато Лоркан крачеше заплашително към тях. – Ала онова, което Лоркан Салватер ще ти причини... – Той се изсмя гърлено, мрачно. – От него няма да се възстановиш, друже.

Командирът стрелна трескав поглед към Елида, към Гавриел.

Първия път – преди два дни – Елида не можа да гледа. Онзи командир не разполагаше с ценна информация, но като се имаше предвид в колко долнопробен бардак го бяха намерили, Елида не съжаляваше, че Роуан остави тялото му в единия край на мрачната уличка. Главата му захвърли в другия.

Само че днес, този път...

Гледай! Виж! – съскаше тъничко гласче в ухото ѝ. – *Слушай!*

Елида потрепери въпреки горещината и жаркото слънце. Стисна зъби, заприщвайки всички думи, които се надигнаха в нея. *Намерете си някого друг. Намерете начин да изковете Ключалката със собствените си сили. Да приемете съдбата си на заточеници в този свят, за да не плащаме ние чужди дългове.*

Но ако Анийт проговореше сега, след като месеци наред само я подсещаше за съществуването си... Елида преглътна гневния поток от думи. Както се очакваше от всички простосмъртни. Заради Елин можеше да се примири. Както Елин щеше да се примири със съдбата си накрая.

Гавриел наблюдаваше с мрачна, прагматична безмилостност командира, висящ от желязната хватка на Роуан.

– Кажи му каквото го интересува. Иначе само влошаваш положението си.

Лоркан почти ги достигаше. Около дългите му пръсти се виеше тъмен вятър.

По свирепото му лице нямаше и следа от елфа, когото бе опознала. Или поне елфа, който беше преди случката на онзи

плаж. Не, това беше маската от първата им среща в Оуквалд. Безчувствена. Арогантна. Жестока.

Командирът зърна силата, трупаша се в ръката на Лоркан, но все пак се ухили подигравателно на Роуан, оголвайки окървавени зъби.

– Тя ще ви избие до крак. – Около едното му око вече се образуваше синина и клепачът му подпухваше. Роуан обгърна двама им в щит от вятър, изолирайки звука, и въздухът в ушите на Елида запулсира. – Майев ще избие всички предатели.

– Нека опита – отвърна кротко Роуан.

Гледай!, прошепна отново Анийт.

Този път, когато командирът закрещя, Елида не извърна очи.

И докато Роуан и Лоркан правеха онова, на което ги бяха учили, тя се чудеше дали Анийт я караше да гледа, за да ѝ помогне – или за да ѝ напомни на какво бяха способни боговете, ако не им се подчиняваш.

⇨ 3 ⇩

Еленови рога горяха заедно с Оуквалд.

От величествените древни дървета бяха останали само изпепелени трупове, а от небето като сняг се сипеше пепел.

Вятърът разнасяше живи въглени, сякаш ѝ напомняше присмехулно как някога бяха подскачали като светулки по петите ѝ, докато тичаше през ритуалните огънове на Белтейн.

Толкова много пламъци, горещината я задушаваше, въздухът прогаряше дробовете ѝ.

Ти го направи ти го направи ти го направи, стенеха, ридаеха изтляващите с жално прашене дървета.

Светът се къпеше в огън. Огън, не мрак.

Някакво раздвижване сред дърветата привлече вниманието ѝ.

Господаря на Севера галопираше към нея, обезумял от агония. Пушек извираше от бялата му козина, пламъци поглъщаха огромните му рога – ала не безсмъртният огън, горящ между тях на нейния магически символ, безсмъртният огън на свещените терасенски елени, на Мала, Носителката на огъня. А истински, стръвен огън.

Господаря на Севера профуча с грохотен тропот край нея. Целият гореше, гореше, гореше.

Тя посегна към него, невидима и незначителна, но гордият елен не спря трескавия си бяг. От гърлото му се лееше окаян рев.

Ужасяващ, несекващ рев. Сякаш някой раздираше сърцето

на света.

Пред очите ѝ еленът се хвърли към стената от пламъци между два горящи дъба.

И повече не го видя.

Белият вълк я наблюдаваше отново.

Елин Ашривер Белия трън Галантиус плъзна покрит с желязо пръст по ръба на каменния олтар, върху който лежеше.

Такова движение ѝ позволяваха оковите.

Този път Каирн я бе оставил тук. Не си беше направил труда да я премести в желязната кутия до близката стена.

Рядко облекчение. Да се събуди не в пълен мрак, а сред мъжкаща огнена светлина.

Пламъците в мангалите умираха, като че размахваха ръце във влажния студен въздух, полепващ по кожата ѝ. По оскъдните места, непокрити с желязо.

Понечила бе да подръпне безшумно веригите. Не поддаваха.

Обличаха я в още и още желязо. Вече имаше дори ръкавици.

Не си спомняше кога са ѝ ги сложили. Къде. Тогава съществуваше единствено кутията.

Задущаващият железен ковчег.

Безброй пъти го беше проверявала за слаби места. Преди да ѝ пуснат онзи благовонен пушек, от който изпадаше в несвят. Не знаеше колко време бе спала след това.

Като се свести върху олтара, пушека го нямаше.

И тя пак изпробва оковите си. Доколкото желязото позволяваше. Заопъва крака, лакти, ръце в безпощадната хватка на метала. Нямаше достатъчно свобода да се завърти. Да облекчи болката от веригите, впиващи се в плътта ѝ. Протриващи я до кръв.

Дълбоките рани от камшика по гърба ѝ бяха изчезнали. Въпреки че разсичаха кожата ѝ чак до кост. Или бе сънувала и бичуването?

Често потъваше в спомените си, годините на обучение в

Асасинската крепост. Уроците, когато я зарязваха окована във вериги в собствените ѝ нечистотии, докато не намереше начин да се измъкне.

Но тогава знаеше, че го прави, за да се учи. А тук, в този сгърчен мрак, нищо не сработваше.

Драскането на металната ѝ ръкавица по тъмния камък едва се чуваше покрай съскането на гаснещите мангали и тътена на реката отвън. Където и да ги държаха.

Нея и вълка.

Фенрис.

Той не беше овързан с вериги. За него не бяха потребни.

Майев му беше наредила да стои на място, да не мърда, и той се подчиняваше.

Взираха се един в друг дълги, дълги минути.

Елин не разсъждаваше за болката, от която изпаднаше в безсъзнание. Дори когато споменът за строшените кости караше крака ѝ да подритва спазматично, дрънчейки с веригите.

Но не усещаше нищо, макар че трябваше да я раздира същинска агония. Не чувстваше дори леко неразположение в краката си. Опита да не си припомня как онзи елф – Каирн – ги разкъсва. Как бе крещяла, докато гласът ѝ не секна.

Може и да е било просто сън. Един, отлъчил се от гигантската орда, която я преследваше в мрака. Горящ елен, препускащ през гората. Часовете мъки на този олтар, докато трошаха краката ѝ с древни инструменти. Среброкос принц с ухание на дома ѝ.

Размиваха се, преливаха се един в друг, и дори този момент, когато белият вълк лежеше до отсрещната стена, можеше да се окаже просто част от съновиденията ѝ.

Елин наново прокара пръст по грапавия ръб на олтара.

Вълкът примигна насреща ѝ – три пъти. Още през първите дни, месеци, години на пленничеството ѝ бяха измислили таен знак помежду си. В рамките на броените мигове, в които смогваше да проговори, му шепнеше през почти невидимите дупки в железния ковчег.

Едно мигване за „да“. Две за „не“. Три за „Добре ли си?“. Четири за „Тук съм, с теб.“. Пет за „Това е реално, будна си.“.

Фенрис пак мигна три пъти. *Добре ли си?*

Елин преглътна буцата в гърлото си и отлепи език от небцето си. После мигна веднъж. *Да.*

Преброи шест мигвания.

Шест.

Явно си беше измислил нов знак. *Лъжкия...* или нещо подобно. Тя обаче отказваше да приеме точно този знак.

Пак мигна веднъж. *Да.*

Тъмните му очи се впиха в нея. Беше видял всичко. Всеки момент на мъчение. Ако му беше позволено да се преобрази в човек, щеше да ѝ разкаже кое е заблуда и кое – истина. Ако изобщо нещо се случваше действително.

Винаги когато се свестеше, по тялото ѝ нямаше нито една рана. Нито болка. Загнездваше се единствено споменът за усмихнатото лице на Каирн, докато я режеше отново и отново.

Сигурно я беше оставил на олтара, защото възнамеряваше да се върне скоро.

Елин се размърда, обтягайки веригите, и ключалката на маската ѝ се заби болезнено в тила ѝ. Вятърът не беше докосвал бузите ѝ, по-значителната част от кожата ѝ – от... не знаеше откога.

Непокритите с желязо места от тялото ѝ бяха обгърнати от бяла рокля без ръкави, стигаща до средата на бедрата ѝ. Оставяйки краката и ръцете ѝ голи за манипулациите на Каирн.

Спомняше си и дни, в които дори оскъдната рокля я нямаше, когато по корема ѝ се плъзгаха ножове. Ала събудеше ли се, неизменно бе облечена. Недокосната. Неопетнена.

Фенрис наостри уши. Друг сигнал не ѝ трябваше.

Ненавиждаше трепета, усукващ се около костите ѝ всеки път, когато дочуеше лежерни стъпки отвъд желязната врата на квадратната си гробница. Едничкият вход към нея. Прозорци нямаше. Каменният коридор, който понякога успяваше да зърне отвъд вратата, също бе запрещен. Само тътенът на водата

проникваше на това място.

Усили се рязко, когато някой отключи и отвори желязната врата, чиито вехти панти изстенаха.

Елин възпря потръпването си, когато тъмнокосият елф закрачи към нея.

– Рано си се събудила. Явно не съм те уморил достатъчно.

Този глас. Мразеше го повече от всички други на света. Ласкав и студен.

Носеше воински одежди, но от колана около тънкия му кръст не висяха воински оръжия.

Каирн забеляза къде попаднаха очите ѝ и потупа масивния чук, окачен на хълбока му.

– Май си нетърпелива да продължим.

Нямаше откъде да свика огън. Нито въгленче.

Той отиде до купчинката цепеници при единия мангал и сложи няколко в гаснещия огън, който се заусуква около дървото и запращя, обгръщайки го с алчни пръсти.

Магията ѝ дори не потрепна в отговор. Всичко, което ядеше и пиеше през малкия отвор в маската си, бе подправено с желязо.

Първоначално отказваше да се храни. Само като вкуси желязото, изплю всичко.

Когато вече беше на ръба да умре от обезводняване, я насилиха да пие вода. Сетне я оставиха да гладува – докато гладът не я пречупи и не я накара да поглъща лакомо всичко, което ѝ даваха, въпреки пронизващия вкус на желязото в него.

Рядко си позволяваше да мисли за онзи момент. За онази слабост. Колко се развълнува Каирн, щом я видя да яде, и как побесня, когато храната не постигна желания резултат.

Каирн зареди и другия мангал, после щракна с пръсти на Фенрис.

– Отиди да се облекчиш в коридора и веднага се върни.

Сякаш вдигнат от призрак, грамадният вълк напусна помещението.

Майев беше помислила дори за това: да даде на Каирн

властта да заповядва на Фенрис кога да се храни, да пие вода и да пикае. Елин знаеше, че елфът умишлено забравя понякога. Вълчийт вой от болка я достигаше дори в ковчега ѝ.

Истински. Той беше истински.

Елфът пред нея, съвършен воин, но без капчица чест и душа, огледа тялото ѝ.

– Как да си поиграем тази вечер, Елин?

Изтръпваше, чувайки името си от неговата уста.

Тя оголи зъби.

Бърз като змия, Каирн я сграбчи за гърлото толкова силно, че сигурно ѝ остави синини.

– Колко гняв дори на такова място.

Никога нямаше да се откаже от гнева си. Докато потъваше в огненото море в себе си, докато пееше на мрака и пламъците, гневът ѝ я водеше.

Пръстите му се впиха в гърлото ѝ и тя не съумя да сдържи хриптенето, който се изтръгна от гръкляна ѝ.

– Всичко това може да приключи с няколко невинни думички, принцесо – измърка Каирн, привеждайки се толкова близо до лицето ѝ, че дъхът му погъделичка устата ѝ. – Няколко думички и с теб ще се разделим завинаги.

Никога нямаше да ги изрече. Никога нямаше да положи кръвна клетва пред Майев.

Положеше ли я, отстъпваше на елфическата кралица всичко свидно, цялата си същност. Превръщаше се в нейна вечна робиня. И подписваше смъртната присъда на света им.

Каирн разхлаби хватката си около гърлото ѝ и тя вдиша дълбоко. Но пръстите му се задържаха от дясната страна на шията ѝ.

Елин знаеше кое място, кой белег опипва. Двамата малки символа между шията и рамото ѝ.

– Интересно – процеди Каирн.

Тя отдръпна глава и пак оголи зъби насреща му.

Той я удари.

Не по лицето – щеше да разбие кокалчетата си в желязната

й маска. В незащитения корем.

Въздухът излетя от тялото ѝ и тя напразно се помъчи да се свие на една страна, обтягайки веригите.

Фенрис се върна с тихи стъпки и зае мястото си до стената. В тъмните му очи просветнаха тревога и вълча ярост, съзирайки я да се бори за глътка въздух, напирайки да защити корема си с оковани крайници. Ала му беше позволено единствено да легне на пода.

Вълкът мигна четири пъти. *Тук съм, с теб съм.*

Каирн не забеляза. Не обърна внимание на мигването ѝ в отговор, вперил насмешлив поглед в малките следи от ухапвания по шията ѝ, запечатани завинаги със солта от топлите води в Залива на Черепата.

Белегът от Роуан. От вречения ѝ.

Не си позволи да се замисля за него.

Каирн измъкна тежкия чук от колана си и го претегли в широките си длани.

– Ако Майев не ми беше забранила – подхвана вглъбено елфът, оглеждайки тялото ѝ като художник празно платно, – и аз щях да забия зъби в плътта ти. Тогава щяхме да проверим колко са трайни белезите от Белия трън.

Ужас скова стомаха ѝ. Знаеше в какво го превръщаха дългите часове тук. Сви пръсти, одирайки камъка, сякаш си представяше, че е лицето на Каирн.

Той хвана чука с една ръка.

– Е, ще трябва да се задоволя с това. – Плъзна свободната си ръка по торса ѝ и тя се отдръпна от собственическия му допир, доколкото ѝ позволиха веригите. Елфът се усмихна. – Колко бързо откликваш! – Той стисна леко едното ѝ голо коляно. – По-рано започнахме от стъпалата. Този път ще е от по-високо.

Елин свика силите си. Пое няколко дълбоки глътки въздух, които щяха да я отведат надалеч оттук. От тялото ѝ.

Нямаше да им позволи да пречупят волята ѝ. Никога нямаше да положи кръвната клетва.

В името на Терасен, на народа си, който бе оставила да се

мъчи десет дълги години. Поне това му дължеше.

Потъна надълбоко, и още по-надълбоко, като че можеше да се откъсне от неизбежното, да се скрие от него.

Чукът проблесна на светлината от огъня, издигайки се над коляното ѝ. Каирн вдиша рязко с обзето от нетърпение и садистична наслада лице.

Фенрис мигна, и пак, и пак, и пак. *Тук съм, с теб съм.*

Това обаче не спря чука.

Нито писъка, който излетя от гърлото ѝ.

ИЗЛЕЗЛИ ЗАГЛАВИЯ
ОТ САРА ДЖ. МААС

ОСТРИЕТО НА АСАСИНА

СТЪКЛЕНИЯТ ТРОН

СРЕДНОЩНА КОРОНА

ОГНЕНАТА НАСЛЕДНИЦА

КРАЛИЦА НА СЕНКИТЕ

ИМПЕРИЯ НА БУРИ

КУЛАТА НА ЗОРАТА

✧

ДВОР ОТ РОЗИ И БОДЛИ

ДВОР ОТ МЪГЛА И ЯРОСТ

ДВОР ОТ КРИЛА И РАЗРУХА

ДВОР ОТ СКРЕЖ И ЗВЕЗДНА СВЕТЛИНА

ДВОР ОТ РОЗИ И БОДЛИ: КНИГА ЗА ОЦВЕТЯВАНЕ